

JOB RÅDGIVERNES BRANCHEFORENING

Arbejdsmarkedsudvalget
Folketinget
Christiansborg
1240 København K

København, 3. juni 2009

Om brugen af private aktører i beskæftigelsesindsatsen

Jobrådgivernes Brancheforening er brancheforening for de private aktører i beskæftigelsesindsatsen. Brancheforeningen vil gerne kommentere den diskussion, der de seneste dage har været i pressen om brugen af de private aktører i beskæftigelsesindsatsen.

På baggrund af en SFI-rapport, der blev offentliggjort 15. april, er der fremsat påstande om, at private aktører har kostet ca. 1 mia. kr. mere, end hvis staten – de tidligere AF-kontorer – selv havde gennemført indsatsen.

Man må for det første bemærke, at det er et grundlæggende princip i al forskning, at en påstand principielt skal kunne falsificeres. En påstand i en videnskabelig tekst skal altid kunne efterprøves. Vi finder det derfor bemærkelsesværdigt, at påstanden om, at private aktører skulle have været så meget dyrere, faktisk ikke lader sig efterprøve på grundlag af rapporten. En forudsætning herfor må være, at læseren gives indblik i beregningsgrundlaget helt ned på kontoniveau, således at man gives mulighed for at vurdere påstandens holdbarhed.

Vi har med andre ord ikke et grundlag for at sige, at påstanden er falsk. Men heller ikke et grundlag for at sige, at den er sand.

For det andet er det ikke et billede, som Jobrådgivernes Brancheforening kan genkende. Vi oplever tværtimod en branche, der er meget trængt på indtjeningen. Mange private aktører er bukket under, og andre har opgivet at arbejde med ”beskæftigelsesmarkedet”, fordi indtjeningsmargenen ganske enkelt er meget beskednen.

For det tredje må man sige, at det for så vidt er meningsløst at sammenligne omkostningerne uden at medregne jobeffekterne. Det er lige så indholdstomt som at sige, at et tog, der koster 120 kr., er 20 kr. dyrere end et tog, der koster 100 kr. Hvad nu hvis toget, der koster 120 kr., kan medbringe 25 flere passagerer? Hvilket tog er så dyrest?

For det fjerde bygger sammenligningen på en betalingsmodel, som man allerede for flere år siden har forladt. I dag er det faktisk sådan, at private aktører først får fuld beta-

JOB RÅDGIVERNES BRANCHEFORENING

ling, hvis det lykkes at få den ledige i beskæftigelse. Hvis det ikke lykkes, får den private aktør kun 25 % af betalingen.

Mon en praktiserende læge ville acceptere kun at få fuld betaling, hvis patienten blev rask?

For det femte, har det gang på gang vist sig vanskeligt at sammenligne enhedsomkostninger i det offentlige med det private. Er der f.eks. taget højde for, at det offentlige ikke kan afløfte indgående moms i udgående moms? Endvidere er en privat aktør nødt til at indregne kapacitetsomkostninger i enhedsomkostningen, men er det offentlige nødvendigvis det?

Og endelig, for det sjette, skal man også huske på, at de ledige, der henvises til anden aktør, gennemsnitligt er mindre arbejdsmarkedsparate end dem, de tidligere AF-kontorer selv tog sig af. Det dokumenteres af SFI-rapporten.

Man kunne ønske sig, at offentlig-privat samarbejde ikke blev gjort til en ideologisk slagmark. Det er det ganske enkelt for vigtigt til.

Der er meget mere ræson i at se pragmatisk på det. Det er jo en kendsgerning, at der mangler personale i det offentlige – og at rigtigt mange offentligt ansatte vil blive pensioneret i de kommende år.

Men de centrale samfundsopgaver skal jo løses alligevel. Her er det af væsentlig betydning at forstå, at private aktører udgør en nødvendig kapacitetsreserve for velfærdssamfundet. Man kan skrue op og ned for indsatsen efter behov uden at pådrage sig større, faste omkostninger.

Endelig må man ikke glemme, at private aktører ofte hver for sig besidder specialkompetencer, som det enkelte jobcenter næppe kan opbygge uden meget væsentlige meromkostninger.

Med venlig hilsen

Jørgen Borre Larsen
Direktør

Jobrådgivernes Brancheforening
C/O Dansk Erhverv, Børsen
1217 København K
Mobil: 20 58 12 33
Mail: jbl@jobraadgiverne.dk